

Underbilag I til bilag 7**Biskoppen over Københavns stift.**

København, den 6. maj 1950.

I skrivelse af 1. april 1950 (4 y 1648) har det høje ministerium udbedt sig min udtalelse angående et forslag til lov om ændring af loven om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning, gående ud på, at folkekirkens præster fremtidig skulle have adgang til for eget vedkommende — uafhængigt af den menighed, for hvem han er præst — at begære stiftsbåndsløsning tilstået. Jeg skal i anledning heraf udtale:

1) Det principielle udgangspunkt for en besvarelse af spørgsmålet må være det, at præst og menighed hører sammen. De danner en organisk enhed. Præstens gerning må vurderes i forhold til menigheden, det kirkelige tilsyn omfatter præst og menighed i forening.

Opmærksomheden henledes i denne forbindelse på, at lov af 3. marts 1948 om adgang for biskopper til at føre tilsyn med en menighed og dennes præster ikke hjemler en biskop adgang til at fritages for tilsyn med enkelte præster alene, men derimod — jfr. § 1 — med en sognemenighed, en valgmenighed eller den kirkelige betjening ved hospitaler m.v. Denne bestemmelse hviler på det ovenfor omtalte rigtige princip, at menighed og præst må følges ad, og vil en biskop fritages for tilsyn med en præst, må han følgelig begære sig fritaget for tilsynet med hele den menighed, ved hvilken den pågældende præst er ansat.

I overensstemmelse hermed må jeg finde, at den opståede vanskelighed må løses derved, at præsterne i forbindelse med deres menighed løser stiftsbånd, og hertil haves der allerede hjemmel i § 8 i lov om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning, jfr. lovbekendtgørelse af 1. april 1950.

2) Yderligere bemærkes, at en gennemførelse af forslaget ville betyde en fuldstændig undergravning af hele tilsynets idé og mening.

3) Det forekommer mig endelig også, at forslagets gennemførelse ville støde på betydelige praktiske vanskeligheder. Hvis stiftets egen biskop skulle føre tilsyn med en menighed med undtagelse af præsten, og en anden biskop skulle føre tilsyn med præsten alene, ville det betyde, at to biskopper skulle føre tilsyn og eventuelt bedømme ganske de samme forhold. Thi præstens embedsførelse med prædikeembedet, sakramenternes forvaltning og sjælesorgen i det hele viser sig jo netop i forhold til menigheden, altså på det område, hvor stiftets biskop skulle beholde tilsynet.

Jeg må efter det anførte fraråde, at forslaget nyder fremme.

H. Fuglsang Damgaard.

Kirkeministeriet.